

Ur Sveriges Centralförenings Blå Bok 2014

(Sim-) Idrottens själ – klyscha eller sanning?

Vad är en själ? Har idrotten en själ? Om den finns. Hur ser den ut? Har olika idrotter - olika själar? Det är många som har försökt fånga upp och definiera idrottens själ. Definitionerna skiljer sig starkt åt – om vad som just är - idrotten själ.

Är det själva den fysiska träningen som är idrotten själ? En del påstår detta. Andra säger att träningen är som fluorsköljning – nyttan kommer långt senare och man bör titta på annat. Andra försöker hitta själen i idrotten hos det som mer "omger" idrotten än själva idrotten.

Kanske är bara "känslan" – det som kan betecknas som idrottens själ. Det där med känsla är ju något svårt att sätta ord på och förklara. Man kan ju uppleva saker på så många olika sätt. Jag brukar ibland använda författaren Bengt Anderbergs ord som exempel när jag vill beskriva att någonting "bara stämmer". Kanske är det vi skall fundera när vi skall försöka att närma oss idrottens själ.

Bengt Anderberg skriver i en bok, om "*Gyllene ögonblick*". Stunder då allt står stilla, då man bara "är" och allt runt omkring är helt perfekt. Som människa möter man sådana här situationer kanske en eller kanske fler gånger om året. Det är ögonblick som man inte vill lämna. Dom skall bara "vara". Inom idrottens liksom i övriga livet finns dessa "*Gyllene ögonblick*". För idrottsmannen/kvinnan kan ordet "flow" definiera det gyllene ögonblicket. För oss andra som mer tittar på idrotten utifrån utan att som aktiva delta i den - kan det vara andra saker. Oftast är situationerna inte förutsägbara. Man kan ibland fånga dem i flykten. Känna på dem och bli av med dem och bli av med dem lika snabbt som en smältande snöflinga i handen.

Kanske flummiga tankar runt det där svårdefinierbara och suddiga begreppet – idrotten själ. Men jag kan exemplifiera känslan lite i några möten i simningen.

Ett av de tillfällena jag minns från senaste åren är under Sum-Sim. Svenska Ungdomsmästerskapen som är det stora ungdomspropagandan i tävlingssimningen. Minuterna innan de yngsta lagkappslagen skall i vattnet. All den energi, glädje och positivism som utvecklar sig på läktaren och nere runt bassängen och sedan också i bassängen – är ett sådant *Gyllene Ögonblick* som man kan leva på – länge. Tätheten i känslan är så påtaglig att man nästan kan ta på den.

Är det som är idrottens själ? Är det något annat? Kanske är idrottens själ något mer vardagligt än så. Mer vardagligt än "*Gyllene ögonblick*". som bara dyker upp då och då. Förmodligen är det så?

Idrottens själ skall finnas där hela tiden. Inte bara komma på besök. Idrottens själ skall ge trygghet. Det är ju kanske därför man vill definiera den som – just själ. Har simningen något speciellt som inte andra idrotter har. Kanske.

Den totalt tvåkönade idrotten – kan man definiera simningen som. Man behöver inte gräva så djupt för att hitta detta faktum. Det finns där hela tiden. Simfolket vet inget annat och det är då det är naturligt. Det är ingen hemlighet "att simningen är tvåkönad – på riktigt" – man behöver inte en

millisekund darra på skrivmaskinstangenterna när man noterar detta. Det enda argument mot skrivningen ovan – är att männens representation är för hög när vi kommer till anställda elittränare. Här har simningen en hemläxa att göra.

Att som ung simmare klä just detta i ord – kanske inte låter sig göras. Det är nog först som lite äldre när man tillåter sig att reflektera lite annorlunda om simidrott som man kan få till det hela i ord.

För oss som har funnits inne i "simskalet" under många år är det främmande att höra upprörda diskussioner inom idrotten när det gäller kvotering, jämställdhet och lika värde. Vi har det – vi fick det redan i modersmjölken och tycker bara att det skall vara så.

Om man skall närma sig simningen själ – så finns det nog någonstans i den här regionen. I den del som gör idrotten tvåkönad. Det ger en trygghet att finnas i. En trygghet att verka i. En trygghet att kunna utvecklas i.

Det finns många praktiska fördelar med att idrotten är tvåkönad. Är man föräldrar och har barn i simidrotten - av olika kön - så kan de delta i samma tävling under helgen.

Är man simmare/simmerska och uppe i tonåren – så kan man ha flickvän/pojkvän i samma team och åka på läger med etc. Men känslan att alla har samma värde är den grundtrygghet som lyfter simningen från andra idrotter. Om det är här eller på andra ställen som vi skall leta när vi letar efter simningen själ det får var och en avgöra.

Bo Hultén, f 1952, simentusiast med uppdrag som expertkommentator i Eurosport, kanske landets meste idrottspeaker med bla 50 SM-tävlingar, 7 EM , 23 World Cup tävlingar på samvete. Utger websidan Simma.Nu och är redaktör på Mästerskapssidan.Se.